

Τα δέντρα που τα λένε Ντίβι-Ντίβι

Την Ελένη Σαραντίτη - Πατριώτου την ήξερα από τα βιβλία της για παιδιά. Τώρα άβασσα και την συλλογή διηγημάτων που είχαν κατά καιρούς δημοσιευτεί σε εφημερίδες και μπορώ να πω με βεβαιότητα, πως η γραφή της είναι εξαιρετική και η ευαισθησία της μεγάλη. «Τα δέντρα που τα λένε Ντίβι-Ντίβι», είναι ο τίτλος ενός από τα διηγήματα κι ο τίτλος του βιβλίου, εκδόσεις Καστανιώτη. Δεν είναι το πιο ωραίο, γιατί και τ' άλλα έχουν την ίδια συγκίνηση. Ίσως, είναι το πιο άρτιο από άποψης δομής.

Πιάνει και αφηγείται η Σαραντίτη κι όπως καθόλου δεν υποσημοποιεί διάλογο — εκτός από το τελευταίο διήγημα του βιβλίου — μοιάζουν με παραθύρια τα κομμάτια αυτά, αλλά κλάνε για πράγματα απόλυτα απληθινά και μάλιστα καθημερινά. Έχει μια γλώσσα πλούσια σε λέξεις ειδικές κι από τοπιολαλιές παρμένη κι από διάφορα επαγγέλματα κι είναι ανόλα να τα ζήσει η ίδια, αυτή η όμορφη και τρυφερή νέα γυναίκα.

Αντιγράφω ένα κομμάτι που με άγγιξε πολύ:

«Χτες βράδυ, τα μάτια του Νικήτα τους είχαν γίνει σαν αβύσσους πληγές από το κλάμα.

Κι από το ξύλο. Χτες βράδυ, η θειά τους έδερνε τον αδερφό του μέχρι αργά, μέχρι που 'ρθε αυτός από το συνεργείο. Και μέχρι που μπήκανε στη μέση οι γείτονες. Καταμελανιασμένο είχε γίνει το Νικήτακι. Και να πεις πώς είχε καμιά αιτία; «Πώς με κοιτάς έτσι ρε, τι έχω, κουδούνια ή κέρατα;», του είχε πει μόλις γύρισε απ' έξω. Κι ο Νικήτας γέλασε. Το βρήκε αστείο. Γέλασε δυνατά κι εκεί που γελούσε πέσανε οι πρώτες.

Πολύ ξύλο. Πολύ. Όταν ο Βαγγέλης γύρισε από το συνεργείο βρήκε τους γείτονες έξω από την πόρτα. Θέλανε να μπουνε. Της φωνάζανε. Με το που άνοιξε ο Βαγγέλης η θειά πήγε και κλείστηκε στην κάμαρή της, πήγε και κλειδώθηκε κι άνοιξε την τηλεόραση στη διαπασών. Ακουγόντανε οι μουσικές και τα τραγούδια και οι ειδήσεις και τα σχόλια ως αργά. Ωσπου πλαγιάσανε τα δυο αδέρφια. Θα 'χε πει πάλι η θειά τους φαίνεται. Φαίνεται δε θα 'χε καταφέρει να πουλήσει τίποτα στη λαϊκή. Κανένα από κείνα τα χάρτινα γιγάντια λουλούδια, που με τις ώρες ετοιμάζε στο δωμάτιό της. Ροζ, κίτρινα, μελιτζανιά, μπλε, κατακόκκινα λουλούδια — γεμάτο το σπίτι απ' αυτά».